

БЕЛОСЛАВА:

Какво ще правим?

МАРИЯ:

Славо, веднага ми намери стратор Продан! Кажи му да дойде същия миг. Или не... Помъчи се да излезеш навън от крепостта, намери го и му предай това писмо!... Тебе ще те пуснат.. По-скоро, Славо, по-скоро! Няма време. Късно е...

БЕЛОСЛАВА:

Марийо...

МАРИЯ:

Само на стратор Продан! Чу ли! Никою другину!

БЕЛОСЛАВА:

Ако не го намеря?

МАРИЯ:

Инак ще го върнеш на мен... Кажи му веднага да дойде тук! Ще го пратя в Средец...

БЕЛОСЛАВА:

Но какво значи всичко това?

МАРИЯ:

После ще ти обясня. Сега не мога, само бързай, бързай!

/Гиня тика да върви по-бързо към вратата, където вече е застанал страж./

БЕЛОСЛАВА:

Пусни ме да мина!

СТРАЖЪТ:

Забранено е никому и да било, да излиза или влиза тука!

/Чуват се стъпки./

МАРИЯ:

Кой е?

ДРАГОТА:

Превисокият цар Борил идва да говори с царкинята.

МАРИЯ:

Чакам го!

БЕЛОСЛАВА:

Няма нищо... Не бой се... Няма да дойде да ти чете смъртна казън, я!

/На вратата застава Борил./

БОРИЛ:

Никога не съм идвал да те видя къде живееш, Марийо. Все записан в държавни грижи, с бран и размирия... Тази стая не ми се струва да има много слънце. Можеш да пренесеш поканите си долу...

МАРИЯ:

Какво имаш да ми казваш?

БОРИЛ:

Нека всички излезат!